

Jan springt op van zijn stoel met Jantje in de armen.

Jan springt op van zijn stoel met Jantje in de armen; hij slaat door het voorportaal een paar danspassen tot verbazing van die bezoekers, die niet kunnen vermoeden, waarom de man, die straks zoo druilloorig met zijne kinderen zat, thans zoo vroolijk rondspringt.

Leiden, Mei 1891.

Zij zou het niet kunnen beredeneeren, maar zij gevoelt, dat zij haar antwoord gereed heeft.

„Kom aan!” vraagt Jan nog onvriendelijk: „Ik laat mij niet foppen. Waarom je woord gebroken? Waarom?”

Dina's lippen trillen van onbeschrijfelijke aandoening. „Omdat ik een mensch ben en geen beest! Ziedaar!” zegt zij zacht, maar duidelijk verstaanbaar.

Jan zou geen kans hebben gezien, om van die betuiging eene nauwkeurige verklaring te geven, maar dit meent hij te mogen begrijpen, dat alle gevaar voor thans en ook voor de toekomst geweken is. Zijn gelaat staat weer helder; er rijst een vroolijke glans op. „Dus wij blijven bij elkaar, wij met de kinderen?”

Dina verzekert: „Als 't God blijft, wij samen totterdood!”